

Jan Jelínek

Jan Jelínek se narodil 19.7.1940 Marii Jelínkové, rozené Ledererové a Josefu Jelínkovi jako druhý syn. Matka byla židovka, otec pocházel z přísně křesťanské rodiny, která se sňatkem nesouhlasila. Oba se báli, že Marie bude zařazena do jednoho z transportů do Terezína, proto se rozhodli pro druhé dítě – na konci roku 1939 se pan Jelínek domníval, že těhotnou ženu Němci do koncentračního tábora nepošlou.

Paní Jelínková však po porodu stejně obdržela předvolání k transportu. Sbalila si věci a byla připravena odjet. Manžel ji ale odmítl pustit, jelikož bylo jasné, že v Terezíně na ni nic dobrého nečeká. Posadil manželku i děti do auta a odvezl je do obce Hořepek na Pelhřimovsku ke svému otci, kterého požádal o pomoc.

Na venkově strávili ti tři pět let, až do konce války. Zatímco maminka nesměla vůbec vycházet z domu, pouze v noci na zahradu, její synové si mohli díky svému vzhledu (malý Jan nevypadal jako typický Žid – měl po otci blondě vlasy) hrát venku s ostatními dětmi. Pan Jelínek byl velice schopný obchodník a uprostřed války dokázal sehnat i nedostatkové zboží. Svou rodinu na venkově dostatečně zásoboval potravinami a aby je dostatečně ochránil, uplácel vysoce postavené německé úředníky.

Po válce se Jelínkovi opět mohli vrátit do Liberce, kde dříve bydleli. Zde se jim narodila dcera Eva a krátce poté se u pana Jelínka objevily příznaky dědičné srdeční choroby. Jeho smrt Janovu maminku velice zasáhla.

Rozhodla se proto koupit malý domek v Nymburce a začít nový život. Jan si zde našel dva přátele, s nimiž celý život tvořil nerozlučnou partu. S chutí objevovali město Nymburk téměř každý den. Občas se vraceli domů až po setmění, špinaví a mokří.

Poté, co Jan v Nymburce vystudoval základní školu a gymnázium, se rozhodl hlásit na FAMU. Přestože úspěšně složil přijímací zkoušky, nebyl přijat, údajně pro svůj „buržoazní původ“. Nějakou dobu proto pracoval jako pomocný dělník v podniku TOS Čelákovice. Po absolvování základní vojenské služby začal pracovat v Osvětovém domě v Mladé Boleslavi, kde pořádal, mimo jiné, i přednášky s režiséry, z nichž mu jeden nabídl místo v Krátkém filmu Praha.

Když v září 1968 nastoupil, spousta jeho kolegů si myslela, že je ruský agent, ale jelikož Jan se znal s některými režiséry osobně, podařilo se mu tyto domněnky rychle vyvrátit. V Krátkém filmu pracoval dvacet let, až do jeho zániku po Sametové revoluci. Režimoval především Československý filmový týdeník a také zakázkové filmy, díky kterým hodně cestoval. Podíval se např. do Anglie, Mongolska či Afriky.

V roce 1995 se Jan Jelínek připojil k projektu Nadace Stevena Spielberga, která po celém světě zaznamenávala příběhy lidí, kteří přežili holokaust. Všichni režiséři museli absolvovat speciální školení, aby věděli, jak mají pamětníky správně zpovídat. Třicet sedm nejzajímavějších svědectví, z těch, které Jan Jelínek natočil, vydal v roce 2015 v knize „A kde byl Bůh...?“

Kromě knihy „A kde byl Bůh?“ dosud napsal pan Jelínek ještě další čtyři knihy. Jeho první a zároveň nejúspěšnější knihou byl dívčí román „Láskoviny“, vydaný v roce 1991. Ve své druhé knize „Každý něco sbírá“ zkompletoval fotografie dětských sbírek a v knize 22 000 hodin v oblacích sepsal rozhovory s Pilotem ČSA Josefem Semerádem. Zatím poslední vydaná publikace „Jizvy na duši“ je jeho autobiografií. Popisuje zde své zážitky do přibližně sedmnácti let věku.

V současné době žije Jan Jelínek se svou manželkou, malířkou Dagmar a pšeničným teriérem Caddym v obci Patřín na Nymbursku. Bydlí v malém kanadském srubu u lesa. Jsou velice šťastní a užívají si každého dne.